

**Geen liefde,
geen leven**

Geen liefde, geen leven

Kim Gold

Schrijver: Kim Gold
Cover-ontwerp: Nick Volas
© Kim Gold

Karma

Mijn voeten voelen de grond niet meer en ook mijn buik draait rond. Kots- en kotsmisselijk word ik van mezelf. Deze situatie ligt al zes jaar op de loer, maar nooit heb ik er zo bij stilgestaan. Ik dacht dat het verloren minuten zouden zijn. Dat hij zijn relatie nooit zou opgeven, en zeker niet voor mij. En nu moet ik ook nog kiezen. Kiezen tussen de liefde van mijn leven en een betrouwbare, ambitieuze jongen die ook voor mij gaat. Een avontuur waar ik eigenlijk al van kan voorspellen dat het toch niet lang gaat duren. Na een paar maanden ben ik verveeld en toe aan iets nieuws, maar met Adam is er ook geen toekomst. Hij heeft geen plannen, geen ambities en hij is lui. In mijn hart heb ik de keus al gemaakt, maar de woorden ‘vertrouwen’ en ‘veiligheid’ klinken ergens toch ook wel goed. Mijn huidige vriendje is een week weg; naar zijn ouders in Frankrijk. Bijna al mijn vriendjes hadden familie in het buitenland. Ik wou dat ik dat ook had, dan kon ik af en toe ontsnappen.

Veel tijd om na te denken heb ik niet, want eigenlijk gaan al mijn gedachten uit naar mijn eigen magazine, waarvan ik mezelf hoofdredacteur heb gemaakt. Een prachtige kans, al ziet niet iedereen dat. Tussen neus en lippen door denk ik aan de kansen met Adam. Zou hij mijn ticket naar geluk zijn? Ik wil niets verwachten, maar het is zo moeilijk om het niet te doen. Ik houd zoveel van hem en alles lijkt te kloppen als hij in mijn armen ligt. Dan stopt mijn hart even en maakt dan een sprongetje van geluk. Het enige dat me tegenhoudt is dat hij alles

is wat ik juist niet wil van een man. Hij blowt, rookt, is ongezond, niet sportief en zo kan ik nog wel een A-viertje doorgaan. Aan de andere kant - als je het theoretisch bekijkt - hebben we al zes jaar een relatie. Ring, ring... Mijn telefoon. Het is Adam. 'Ik wil je, kom hierheen.' Altijd draait het maar om één ding bij ons, maar als we samen zijn lijkt het anders. 'Dat kan niet Adam. Ik heb een vriend.' Ik moet op mijn strepen staan. 'Ik wil je bij me. Kom hierheen.' Mijn buik draait opnieuw rondjes. De aantrekkingskracht is te groot. Er staat een spanningsveld tussen ons in, en dat kan niet meer ontkend worden. 'Ik kom naar je toe, maar gewoon als vrienden', zeg ik overtuigd. Adam lacht. *Misschien is dat de bedoeling van een relatie; spelletjes spelen, totdat er op een bepaald moment niets meer te spelen valt.*

Dubbelzinnige beats

We zitten in de enorme fauteuils langs de kant van de dansvloer. De avondzon schijnt tussen de benen van de dansende paren door. Recht in mijn gezicht. Mijn hele lichaam voelt koud aan, maar dat ene straaltje zon maakt eigenlijk alles goed. Totdat een dikke dame met haar enorme achterwerk voor mij gaat staan. Ze vindt de man wel leuk; de man die eigenlijk naast mij zit. ‘Moet jij niet even buiten gaan spelen?’ Ze is vast jaloers. Er is slechts een fractie van een seconde gepasseerd. De vrouw kijkt me vragend aan en ik moet nu toch echt iets antwoorden. ‘Moet u niet even een rollator gaan zoeken?’ Voor ik het weet heb ik het gezegd. De man naast me barst in lachen uit en vervolgens kan ik mezelf ook niet meer inhouden. Verontwaardigd loopt de vrouw weg en de man en ik raken in gesprek. Mijn pakje sigaretten is bijna leeg. Mijn hoofd noch mijn hart wil luisteren naar wat deze man te vertellen heeft. Gelukkig heeft hij niet door dat ik niet luister, wat waarschijnlijk komt door de enorme grijns die ik op mijn gezicht heb. Robotmodus. Als ik dat niet doe, ben ik straks misschien aan het huilen. Af en toe knikken helpt ook. Ik kan niet naar hem luisteren, net zoals ik ben verleerd hoe ik moet flirten. Ik heb nog alleen maar oog voor de zee en de prachtige zonsondergang die ik door de ramen kan waarnemen. Fuck. Natte broek. Hij heeft zijn drankje over mijn witte jurkje laten vallen. Wat een idioot.

‘Godverdomme, kan je niet uitkijken?!’ roep ik nog, maar de man is al weg. Doekjes halen.

De zon gaat bijna onder. Ik voel mijn hart sneller kloppen als ik naar de zee toeloop. De oranje-gele zon staart me zo diep in mijn ogen aan dat er zich langzaam tranen vormen in de uiterste puntjes van mijn ooghoeken. De salsa-muziek binnen kan nog wel even wachten. Wat mij betreft kan het hele leven even wachten; ik wil eerst mijn zonsondergang meemaken. Dan voel ik opeens iets op mijn schouder. Van schrik draai ik me snel om. Er staat een donkere man in een wit linnen pak, en hij lacht. Hij heeft rimpels op zijn voorhoofd, maar ook een liefdevolle blik. ‘Ik wilde je niet laten schrikken, maar een meisje zoals jij hoort niet alleen naar de zonsondergang te kijken.’ Wel! Juist!, dacht ik. Ik wil de zonsondergang in mijn eentje ondergaan, omdat hij van mij is. Voor mij. Ik vind het fijn alleen. Dan laat hij zijn warme, grote hand rusten op mijn schouder. Hij merkt dat ik zijn gezelschap inmiddels heb geaccepteerd en legt zijn arm om mij heen. Zo sta je alleen in het leven en nog geen seconde later sta je met een volstrekt onbekende man romantisch naar de zonsondergang te kijken alsof je al jaren verliefd bent; alsof alles dan precies zo is als het moet zijn. Wat een leugen. Maar je moet wat, is het niet? De man zegt geen woord meer. Hij zal me zo wel proberen te zoenen, want dat doen ze namelijk allemaal.

Als de zon bijna onder is, pakt de man mijn hand en trekt me mee de zaal in. Ik probeer me los te rukken, maar het lukt niet. ‘Ik kan niet dansen, echt niet’ probeer ik nog, maar het is te laat. We zijn al begonnen. Kleine stapjes vooruit en weer naar achter, dan naar links en weer naar rechts. Zo moeilijk is salsa eigenlijk niet. Alleen dat draaien vergt nog wat inspanning. *Oefening baart kunst zei mijn moeder vroeger altijd tegen me. Zou dat ook zo werken met mannen?* ‘Je hebt ritme; jij komt er wel’ zegt hij. Nou, met alleen ritme kom je er niet hoor, wil ik tegen hem zeggen. Nutteloos. Hij snapt toch niet waar ik het over heb. Na een minuut of drie betrap ik mezelf erop dat mijn hoofd leunt op zijn schouder. Ik hef mijn hoofd weer op en neem afstand. Hij is veel te oud voor me, dat zie ik aan zijn gezicht – en bierbuik, maar hij is lief. En daarbij, we dansen alleen maar. Hoe intiem ook. Na twee nummers stelt hij voor onze kennismaking voort te zetten in Amsterdam, in een salsa-café op het Leidseplein. ‘Ik wil graag met je mee, maar ik ken je pas net. Daarbij is het net uit met mijn vriend. Ik heb geen zin in een nieuwe relatie, maar ook niet in een avond seks.’ Zo, dat is eruit. Hij zal wel geschrokken zijn. Geruststellend legt hij zijn warme hand wederom op mijn schouder en zegt, even simpel als doeltreffend: ‘Ik snap het.’

Spits

Het is weer half zeven. Zo vroeg als het klinkt, zo onrustig is het ter plekke. Chaos. En wat zijn mensen eigenlijk chagrijnig 's ochtends. Deze baan maakt me vrolijk. En een ochtendmens ben ik absoluut niet. Te beginnen met al die chagrijnige koppen. Ik heb niets, maar dan ook niets om chagrijnig over te zijn. Ik kan er zelfs een gelukkig gevoel uit halen dat al die mensen de hele dag op kantoor moeten zitten. Ik hoef maar drie uur koffie te drinken en goedemorgen te schreeuwen en dan mag ik weer doen wat ik wil. Het goede leven. Wat nu trouwens verpest wordt. Kan die vrouw dan niet nadenken? Ze begrijpt toch wel dat men – en vooral ik – geen behoefte heeft aan dat piepende gejack? Vervolgens zegt zij ook iedereen goedemorgen, maar dat is toch echt mijn baan. Waarom gaat zij niet die kranten uitdelen? Dan hoeft ze tenminste niet te bedelen. Niet dat ik denk dat iemand van haar een krantje aanneemt. Niet gemeen bedoeld, maar ze is zo smerig. Vijf lagen kleding over elkaar, die allemaal net een andere maat hebben, schoenen met gaten, zwarte handen en een oog dat maar half open kan. En ze is hypocriet. Ze doet net alsof ze geen eten kan kopen, maar loopt wel rond met een iPhone. Ik zou me er bijna druk over maken. Mijn enige echte zorg vandaag is dat die papieren rotzooi op gaat. En ach, als het niet opgaat lopen we toch gewoon even naar de papierbak.

De zon schijnt fel en krachtig tussen het wolkenveld door, maar ik heb een dip. Zo'n dip die begint in je tenen en stijgt naar je hoofd. Zo eentje waar je zo mooi

in kan blijven steken, mee kan gaan dromen en ook weer mee wakker wordt. Een dip waar menig ander hulp voor zou gaan zoeken, maar ik ben het wel gewend. Mijn leven bestaat nu eenmaal uit ups en downs. Ik zal er toch doorheen moeten en dat doe ik op mijn eigen speciale manier. In gedachten scheld ik haar uit en gooi ik haar instrument in de vuilnisbak. Ze lacht naar me. Een glimlach is waardevol, zeker 's ochtends. 'Kopje koffie?' roep ik. Ze knikt. Terwijl de oude vrouw geniet van haar koffie, heb ik even rust. Rust in mijn hoofd, en in mijn tenen. 'Jij daar!' Een enigszins aangeschoten man wijst nogal duidelijk mijn richting op. 'Jij ook een biertje?' Ik moet lachen. De man heeft een verweerde kop, met een baard van minimaal een week oud en zijn lange zwarte jas heeft meer gaten dan stof. Maar toch. Alcoholisten die hun drank willen delen zijn geen slechte mensen. 'Nou, ik ben eigenlijk aan het werk.' De man nodigt me uit om na mijn werk een drankje te drinken. Als ik hem vlak voor het einde van mijn dienst rond zie hangen in de stationshal, valt het kwartje. Het is geen alcoholist. Het is gewoon een man die reacties wil oproepen met zijn verschijning. Een creatieve geest. Dat wordt een leuke middag.

Eerste halte: coffeeshop. Tweede halte: kroeg. Derde halte: eettentje. Vierde halte: bankje aan het water met een goedkoop merk bier van de supermarkt. Ik heb het naar mijn zin. We spreken levensspreuken naar elkaar uit, en filosoferen er zo een eind op los. Hij geeft me het gevoel het waard te zijn om contact mee te hebben. Het gevoel dat het leven wél leuk is, dat je alleen af en toe goed moet zoeken naar de positieve momenten en deze vervolgens niet zomaar voorbij mag laten gaan. Deze man is op dit moment meer vriend voor me dan al mijn zogenaamde vrienden het afgelopen jaar. *Aandacht en liefde, dat is wat we allemaal nodig hebben.* De man heb ik nooit meer gezien, maar de *vibe* heb ik gehouden. *Soms moet je gewoon doen wat goed voelt, ook al zeggen alle hersencellen in je hoofd dat je een misstap begaat.*

De liefde

Ik staar uit mijn raam, terwijl ik mijn thee krampachtig vasthoud. Als hij maar niet ook weggaat. Hoe laat zou het zijn? De klok achter me tikt niet meer. Al jaren niet. Ik kijk naar mijn telefoon, maar er gebeurt nog steeds niks. Zou hij dan echt niet bellen? Hij heeft het beloofd, maar eerlijk is eerlijk: zijn beloften zijn niets waard. Voor hetzelfde geld belt hij nooit meer. Mijn ogen voelen waterig aan, maar huilen wil ik niet. Niet voor hem. Dat verdient hij niet. Ik wil gebeld worden; ik wil zijn stem horen. Ik wil dat hij zegt dat hij wel van me houdt. Hij houdt van me, hij houdt niet van me, hij houdt van me, hij houdt niet van me – verveeld en gespannen tegelijkertijd ontdoe ik een bloemetje van z'n blaadjes. Ik had ongeveer nu in zijn armen moeten vliegen om vervolgens lekker verwend te worden met een mooie ring die ik al sinds mijn verjaardag van hem tegoed heb en een heerlijk diner dat hij me vorige week beloofd heeft. Niets. In plaats daarvan zwelg ik in zelfmedelijden en voelt het alsof de grond onder mijn voeten vandaan is weggezakt. We hebben elkaar een week niet gezien of gesproken – en hij mist me niet eens. ‘Vanavond gaat niet lukken’, krijg ik via de sms. Het is drie kwartier voor onze date. Met daaropvolgend: ‘Ik heb geen eten in huis.’ Als ik vraag om meer duidelijkheid zegt hij zonder pardon dat hij ermee wil stoppen en niet wist hoe hij het anders moest brengen. De tranen in mijn ogen zwellen weer aan. We hebben elkaar een week van te voren – tijdens een diner – beloofd al onze gedachten op te schrijven. Ik heb er zeventuizend – duizend voor elk jaar. Hij heeft er geen.

De volgende dag komt hij – een uur te laat – binnen met zijn ziel onder zijn arm. Hij is koud en zakelijk, niets van wat ik van hem gewend ben. Hij wil me niet eens knuffelen. Ik hem ook niet. Ik wil laten zien dat ik sterk ben en hem niet nodig heb. Hij heeft het verpest, probeer ik voor mezelf te herhalen, maar het zwakt met de minuut af. Als hij nu zegt dat hij toch van me houdt, dan val ik alsnog in zijn armen en geef ik hem al mijn liefde. We nemen plaats op de bank; allebei aan een uiteinde. ‘Nou, leg uit’, zeg ik enigszins verontwaardigd. Hij kijkt me vragend aan en gaat iets ruimer zitten. Dan zet hij een gefakete arrogante blik op en zegt heel cliché dat het niet aan mij ligt, maar aan hem. Bah, hier heb ik dus helemaal niets aan. ‘Ik vind mezelf niet leuk genoeg; ik wil mezelf verbeteren en dat kan ik gewoon niet in een relatie met jou’, komt er half stotterend uit zijn mond. Dit is al het vierde excuus dat ik gehoord heb de afgelopen drie weken. Eerst was ik te afhankelijk, toen nam ik teveel tijd van hem in beslag, toen wilde hij graag kinderen en nu ligt het niet aan mij, maar aan hem. Ik weet het niet, maar volgens mij geloof ik hem niet meer. Ik besluit mijn brief voor te lezen.

De eens zo sterke en zelfverzekerde man zit nu als een zielig hoopje prut naast me op de bank. In elkaar gezakt, met gebogen hoofd en met tranen in zijn ogen. ‘Mijn beloften nakomen is inderdaad een probleem en ook ben ik bang dat ik je vaker ga teleurstellen. Daarnaast denk ik dat je altijd meer voor mij zult voelen dan ik voor jou. Ik heb je de eerste paar dagen van onze tussenweek niet eens gemist.’ Waarom die laatste zin er dan toch nog achter moet snap ik niet, maar het lijkt erop alsof hij in elk geval eerlijk is. ‘Je bent mijn droomvrouw, maar de timing is onhandig. Misschien kunnen we het over een jaartje weer proberen, als ik mezelf verbeterd heb.’ Waar hij het lef vandaan haalt. *Als je van iemand houdt, wil je geen tussenjaar; dan ga je niet zo met iemand om.* Na een klein uurtje moet hij weg. Waarschijnlijk naar een scharrel, aangezien we nu ook al een kleine twee weken geen seks hebben gehad. ‘Ik hoop dat je me ooit de kans geeft om je vertrouwen terug te winnen’. Het voelt net alsof ik wakker word uit een droom, alsof het nooit is gebeurd. Ik heb het de eerste maand toch al niet geloofd, maar net op het moment dat het echt goed begint te voelen, haalt hij de stekker eruit. Misschien passen we inderdaad niet bij elkaar. Als hij wegfiets, barst ik spontaan in huilen uit. Over en uit. Iedereen ontmoet ooit een Adam in zijn leven. En iedereen moet hem op een bepaald punt doorgeven en loslaten. *Let go or get stuck.*